

SVERIGES RUNINSKRIFTER

UTGIVNA AV

KUNGL. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIKVITETS AKADEMIEN

ANDRA BANDET

ÖSTERGÖTLANDS RUNINSKRIFTER

GRANSKADE OCH TOLKADE

AV

ERIK BRATE

STOCKHOLM

KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

1911
[111410]

160. Kimstads kyrka, Memmings hd.

Pl. LIII. Fig. 1.

Litteratur: B. 864; L. 1655; W. 12; Peringskiöld, *Mon.* VII; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 491; P. A. Säve, *ATS.* 1, s. 69; *Reseber.* 1861, s. 22; C. F. Nordenskiöld, *Reseber.* 1872, I, s. 1, teckn.

Runstenen sitter inmurad på insidan av norra kyrkoväggen mellan predikstolen och altaret. Ämnet är kalksten. Längden är 1,60 m, bredden 52–54 cm. Slingans bredd är 6 cm vid **λ** i den avlidnes namn, den enda runa, som med säkerhet är bibehållen i hela sin längd, eljest 4–6 cm. Ristningen är skadad, tydligen genom tramp. Ornamenten äro därför särskilt svåra att reda. Runslingorna bestå av två ormar med huvudena åt inskriftens början och med halsarne och stjärtarne slingrade i form av en 8. Endast ormhuvudet vid inskriftens början är i behåll.

Inskriften börjar i nedre slingan med **×**, varefter namnet är bortslaget sånär som på de sista runorna **pa**, vilka i B. 864 föregås av **† e**; gränsen till det avslagna framför **pa** är i enlighet därmed rak. I **kiarua** saknar **k** prick, en sådan i **u** är en skada. I **kumbl** är nedre delen av **b** utplånad. I **efti[R:]** har en skada förstört **R** och kolon.

Den avlidnes namn är svårläst, i B. 864 **keirilr**. Av **k** är övre hälften av övre staven förstörd, **ei** äro nedtill skadade, **λ R** klar. Därpå följer **u** med tydlig stav, men bistaven är skadad på mitten. Den följande runan bör ha varit **† I**, men bistaven är borta; från staven utgår en fåra, som tagits för bistaven i **†**. Därpå är **r** tydlig, men sedan är stenen skadad, dock har troligen ingen runa funnits före det kolon, som slutar denna slinga. Namnet är alltså **keirulr** *Gerulfr* med utelämnat **f** och i nom. sing. i stället för ack. sing. C. F. Nordenskiöld läser **keiruar**, men 28 kan icke vara **a**.

Övre slingans inskrift börjar med **:b** rakt ovanför det skadade stället efter sista runan i den nedre, blott övre delen av runan är i behåll, men **b** synes säkert. Den följande runan väntar man skall vara **† o**, vilken form **o** har i **kopan**; staven är klar men stenen är skadad, och runan ser ut som **†** med smala bistavar. Därefter bör **†** hava följt; ungefär halva staven nedifrån är i behåll, bistavarne ej synliga, måhända synas deras spetsar, ty toppen är borta. I **a** saknas staven ovan bistavarne. I **halbi** saknas övre delen av **lbi**. I **sialu** är **s** vänderuna; en fördjupning på **i** torde icke vara åsyftad som prick, då den är mindre än övriga prickar. På **s** i **has** är övre staven borta.

Inskriften är följande:

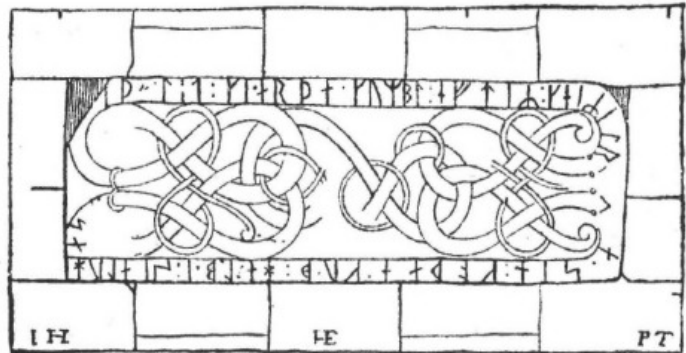
Nedre raden: **×-[e]pa : let : kiarua : kumbl : efti[R:] keirulr :** Övre raden: **:bota : sin : kopan : kup : halbi : sialu : has :**

5 10 15 20 25 30 35 40

45 50 55

Namnet i inskriftens början synes utom **-[e]pa** böra hava innehållit två runor. Utrymmet skulle alltså passat t. ex. för namnet **[fr]iþa**. Som ex. på namnet fsv. *Gerulf* anför Lundgren, *Personnamn, Gerulphus* Uppl. SD. III, 98.

Översättning: Frida(?) lät göra minnesmärke efter Gerulf, sin make god. Gud hjälpe hans själ!

B. 864.

1. Ög. 160. Kimstad.